

Het Boek Daniël - Nummer Honderdnegen

De drievoudige toepassing van profetie onthuld: de profetische betekenis van Openbaring hoofdstuk negen en de hedendaagse reformatorische beweging

Jeff Pippenger
2024-03-01

De eerste helft van Openbaring hoofdstuk negen duidt de vijfde bazuin aan, die het eerste wee is, en de tweede helft van het hoofdstuk duidt de zesde bazuin aan, die het tweede wee is. Beide bazuinen worden treffend afgebeeld op de pionierskaarten van 1843 en 1850. Toen de laatste zes verzen van Daniël elf in de tijd van het einde, in 1989, met de ineenstorting van de Sovjet-Unie werden ontzegeld, begon de hervormingsbeweging van de honderd vierenveertigduizend.

Onder de waarheden die in 1989 werden onderkend, bevonden zich de grote reformatorische bewegingen uit de Bijbelse geschiedenis, en dat zij alle aan elkaar parallel liepen. Alle profeten, en derhalve elke heilige geschiedenis, met inbegrip van de heilige reformatorische bewegingen, beelden de laatste grote reformatorische beweging van de honderdvierenveertigduizend uit, die tevens de machtige beweging van de derde engel is. Wanneer het verzegelingsproces begint, vangt ook de besprenging van de late regen aan. De ontzegeling van de reformatorische bewegingen in 1989, gevolgd door de ontzegeling van de laatste zes verzen van Daniël elf in 1992, bracht een klimaat van verzet voort, zoals altijd geschiedt wanneer een nieuwe en tegenwoordige waarheid wordt ontzegeld.

In het verzet tegen de waarheid van de laatste zes verzen van Daniël elf opende de Heere de waarheid dat de profetische geschiedenis van het heidense Rome, in samenhang met de profetische geschiedenis van het pauselijke Rome, zoals vastgesteld op grond van twee getuigen, de profetische geschiedenis van het moderne Rome identificeert. De regel van de drievoudige toepassing van profetie werd erkend en vervolgens aangewend om zich tegen dwaling te verdedigen en de waarheid te identificeren en te bevestigen. De regels die staande houden dat elke hervormingslijn parallel loopt aan de andere hervormingslijnen, en de regels die samenhangen met een drievoudige toepassing van profetie, werden het fundament van de regels die in de beweging van de derde engel werden gevestigd, zoals vooraf waren getypeerd door de regels die in de Milleritische geschiedenis waren vastgesteld, toegepast en gepubliceerd.

De drievoudige toepassing van profetie, als regel, werd ontsloten voor de beweging van de honderd vierenveertigduizend, want zij zijn de beweging van de late regen, en de islam van de derde wee is de boodschap van de late regen. Het beginsel van de drievoudige toepassing van profetie werd door de Leeuw uit de stam van Juda aangeduid, ruim voordat de islam van de derde wee in de geschiedenis verscheen op 11 september 2001, want Hij wenste dat Zijn volk van de laatste dagen de boodschap die door de komst van de derde wee werd voorgesteld, gemakkelijk zou herkennen wanneer Hij Zijn volk terugbracht naar de oude paden van Jeremia.

Het pioniersbegrip van de vijfde en zesde bazuin, zoals uiteengezet in Openbaring hoofdstuk negen, werd beschouwd als het gedeelte in het boek Openbaring dat het meest krachtig en duidelijk door de geschiedenis werd ondersteund. Uriah Smith begint zijn uiteenzetting van Openbaring hoofdstuk negen door de woorden van de historicus Keith te gebruiken om juist dat punt te onderstrepen.

„Voor een uiteenzetting van deze bazuin zullen wij opnieuw putten uit de geschriften van de heer Keith. Deze schrijver zegt naar waarheid: ‘Er bestaat nauwelijks zulk een eenstemmigheid onder uitleggers met betrekking tot enig ander deel van de Openbaring als ten aanzien van de toepassing van de vijfde en zesde bazuin, of het eerste en tweede wee, op de Saracenen en de Turken. Het is zo duidelijk dat het nauwelijks verkeerd kan worden begrepen. In plaats van dat aan elk een vers of twee wordt gewijd, wordt het gehele negende hoofdstuk van de Openbaring, in gelijke delen, in beslag genomen door een beschrijving van beide.’” Uriah Smith, Daniël en Openbaring, 495.

De hoofdstukindeling van het eerste en tweede wee verdeelt de geschiedenis van het eerste wee, voorgesteld door Mohammed. Het wordt geografisch gelokaliseerd in wat de historicus Alexander Keith de Saracenen noemt, hetgeen wij heden ten dage Arabië zouden noemen. De geschiedenis van het tweede wee, voorgesteld door Osman I, wordt geografisch gelokaliseerd in Turkije, dat de historicus aanduidt als de Turken. De geschiedenis van het eerste wee was gelokaliseerd en vervuld in Arabië, de geboorteplaats van de islam en van Mohammed. De geschiedenis van het tweede wee was gelokaliseerd en vervuld in Turkije, de geboorteplaats van het Ottomaanse Rijk.

De geschiedenis van het eerste wee duidt op een oorlogvoering die tegen Rome werd gericht door onafhankelijke strijders wier enige onderlinge verbintenis de godsdienst van de islam was. De geschiedenis van het tweede wee duidt op een oorlogvoering die tegen Rome werd gericht door een georganiseerde godsdienst en staatsmacht, die een kalifaat wordt genoemd. In beide gevallen, hetzij de onafhankelijke oorlogvoering tegen Rome in de geschiedenis die door Mohammed wordt vertegenwoordigd, hetzij de georganiseerde oorlogvoering die door Ottman, of het Ottomaanse Rijk, wordt vertegenwoordigd, was de wijze van oorlogvoering die van een plotselinge en onverwachte aanval. Het was geen oorlogvoering die werd gevoerd door alle soldaten in uniformen van dezelfde kleur te kleden, vervolgens de soldaten in een linie op te stellen en hen vooruit te laten marcheren in geweervuur, zoals destijds het militaire gebruik was. Het woord „assassijn” is gebaseerd op de islamitische wijze van oorlogvoeren: plotseling en onverwacht toeslaan, doorgaans met als gevolg ook de dood van de aanvaller.

Het woord „assassin” is afgeleid van het Arabische woord „hashshashin”, dat voortkomt uit „hashish”, wat „hasjiesj” of „cannabis” betekent. De term werd oorspronkelijk gebruikt om te verwijzen naar een geheimzinnige en fanatieke groepering van Nizari-Ismaïlitische moslims in het Midden-Oosten gedurende de middeleeuwse periode. De leden van deze groep stonden bekend om hun onconventionele en vaak gewelddadige methoden, waaronder het gebruik van politieke moorden om hun doelstellingen te bereiken. Er wordt gezegd dat zij soms hasjiesj gebruikten ter voorbereiding op hun missies, wat in de westerse wereld heeft geleid tot het gebruik van de term „hashshashin” of „assassins”. De Assassijnen waren actief gedurende de middeleeuwse periode,

voornamelijk in Perzië en Syrië, en zij speelden een belangrijke rol in verschillende politieke conflicten en moordaanslagen in die tijd. De term „assassin” vond uiteindelijk zijn weg naar de Europese talen, waar hij in ruimere zin werd gebruikt voor personen die politieke of doelgerichte moorden uitvoeren.

Deze wijze van oorlogvoering is een belangrijk profetisch kenmerk van de drie weeën, want de profetische rol van de islam is oorlog voort te brengen. De islam als symbool staat geheel in het teken van oorlogvoering, en in Openbaring hoofdstuk negen is de islam van de eerste en tweede wee een illustratie van hun oorlogvoering. Hun oorlogvoering wordt in het boek Openbaring aangeduid als de handeling die de volken toornig maakt, vlak voordat de genadetijd sluit.

En de volken waren toornig geworden, en Uw toorn is gekomen, en de tijd van de doden, opdat zij geoordeeld zouden worden, en opdat Gij loon zoudt geven aan Uw dienstknechten, de profeten, en aan de heiligen, en aan hen die Uw naam vrezen, kleinen en groten; en opdat Gij hen zoudt verderven die de aarde verderven. Openbaring 11:18.

De „volken” worden „toornig gemaakt”, vlak voordat Gods toorn komt, en Gods toorn, zoals weergegeven in het boek Openbaring, bestaat uit de zeven laatste plagen die komen wanneer de menselijke genadetijd sluit. Er zijn drie herkenningpunten in het vers: het toornig worden van de volken, de toorn van God, en de tijd om de doden te oordelen. Het oordeel over de doden waar hiernaar verwezen wordt, is het oordeel over de goddeloze doden dat plaatsvindt gedurende het duizendjarige millennium, en niet het onderzoekend oordeel over de doden dat begon op 22 oktober 1844. Zuster White maakt duidelijk dat de drie herkenningpunten in dit vers onderscheiden zijn en plaatsvinden in de volgorde van het vers.

„Ik zag dat de toorn van de volken, de gramschap van God en de tijd om de doden te oordelen afzonderlijk en duidelijk onderscheiden waren, het ene op het andere volgende; ook dat Michaël nog niet was opgestaan en dat de tijd der benauwdheid, zoals er nooit geweest is, nog niet was aangevangen. De volken worden nu toornig, maar wanneer onze Hogepriester Zijn werk in het heiligdom heeft voltooid, zal Hij opstaan, de klederen der wraak aandoen, en dan zullen de zeven laatste plagen worden uitgegoten.

„Ik zag dat de vier engelen de vier winden zouden tegenhouden totdat Jezus' werk in het heiligdom volbracht was, en daarna zullen de zeven laatste plagen komen.” Early Writings, 36.

De rol van de islam in het laatste boek van de Bijbel is de volken toornig te maken, en zij doen dit door middel van oorlogvoering. De rol van de islam in het eerste boek van de Bijbel is de hand van iedere man in de wereld samen te brengen tegen de islam, voorgesteld als Ismaël.

En de Engel des Heren zei tot haar: Zie, gij zijt zwanger en zult een zoon baren, en gij zult zijn naam Ismaël noemen; want de Here heeft uw verdrukking gehoord. En hij zal een wilde man zijn; zijn hand zal tegen ieder mens zijn, en ieders hand tegen hem; en hij zal wonen tegenover al zijn broeders. Genesis 16:11, 12.

Het woord „hand” kan als symbool, evenals alle bijbelse symbolen, afhankelijk van de context waarin het wordt gebruikt, meer dan één betekenis hebben. Verreweg is „hand” als symbool in de

bijbelse profetie een symbool van oorlogvoering. Het Hebreeuwse woord dat wordt vertaald met „wilde man” is het woord voor de wilde Arabische ezel, die verschillende belangrijke profetische implicaties bezit, waarvan er één is dat de Arabische ezel behoort tot de familie der Equidae, evenals het paard. In Openbaring hoofdstuk negen, en op beide heilige kaarten van Habakuk (de pionierskaarten van 1843 en 1850), wordt het paard gebruikt als het symbool van de oorlogvoering die door de islam van de drie weeën wordt voorgesteld. De eerste en laatste vermelding van de islam, zoals voorgesteld in het boek Genesis en het boek Openbaring, identificeren de islam met het symbool van de familie der Equidae (ezel of paard), en beide benadrukken de rol van de islam als zijnde het brengen van oorlogvoering over „iedere mens” (de volken).

In het boek Openbaring, hoofdstuk NEGEN, vers ELF, wordt het karakter van de islam geïdentificeerd, want profetisch wordt karakter door een naam voorgesteld. De naam die gegeven wordt aan de koning die over de islam heerst, weerspiegelt die eerste verwijzing naar de islam in het boek Genesis, waar geschreven staat dat het karakter of de geest van Ismaël „zal wonen tegenover al zijn broeders”. De koning die over heel de islam heerst, is de geest van Ismaël (hun koning), wiens hand „tegen ieder mens” is.

En zij hadden een koning over zich, namelijk de engel van de afgrond, wiens naam in het Hebreeuws Abaddon is, maar in het Grieks heeft hij de naam Apollyon. Openbaring 9:11.

In het Oude Testament, vertegenwoordigd door het Hebreeuws, of in het Nieuwe Testament, vertegenwoordigd door het Grieks, wordt het karakter dat heerst over de aanhangers van de godsdienst van de islam geïdentificeerd als hetzij Abaddon, hetzij Apollyon, hetgeen in beide gevallen „dood en verderf” betekent. Dood en verderf zijn het karakter van de islam, of die nu in het Oude of in het Nieuwe Testament wordt voorgesteld. De specifieke kenmerken van de geest die heerst in iedere aanhanger van de islam, in samenhang met het symbool van de ezel of het paard, zijn beide elementen van de eerste en de laatste verwijzingen naar de islam. Deze twee profetische eigenschappen dragen het kenmerk van Alfa en Omega. Wanneer Zuster White de boodschap identificeert die de honderd vierenveertigduizend tot leven brengt als het machtige leger van de derde engel, verklaart zij het volgende:

„Engelen houden de vier winden vast, voorgesteld als een verbolgen paard dat tracht los te breken en zich over het gehele aardoppervlak te storten, terwijl het verwoesting en dood op zijn weg meebrengt.

„Zullen wij slapen op de zeer rand van de eeuwige wereld? Zullen wij traag en koud en dood zijn? O, dat wij in onze gemeenten de Geest en adem van God in Zijn volk ingeblazen mochten hebben, opdat zij op hun voeten zouden staan en leven. Wij moeten inzien dat de weg nauw is en de poort eng. Maar wanneer wij door de enge poort binnengaan, is haar wijdte zonder grens.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

De vier winden worden tegengehouden tijdens de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend, en de vier winden zijn een „toornig paard” dat „dood en verderf op zijn weg” brengt. Op 11 september 2001 trad de derde wee de profetische geschiedenis binnen en bracht „dood en verderf”, en „verbitterde aldus de volken”, toen zij het geestelijke heerlijke land

„plotseling en onverwacht” trof. Op 7 oktober 2023 zette de derde wee haar weg van „dood en verderf” voort en „verbitterde aldus de volken” nog verder, toen zij het letterlijke heerlijke land „plotseling en onverwacht” aanviel. De eerste onverwachte aanval markeerde het begin van de periode van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend, en de recente aanval op 7 oktober 2023 markeert het begin van de afsluitende periode, of het „afbinden”, van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend. Zullen wij slapen op de uiterste grens van de eeuwige wereld?

Op beide heilige pionierskaarten wordt de islam van de eerste en tweede wee grafisch uitgebeeld door islamitische krijgers die op hun strijdrossen rijden. De ruiter op het strijdros van de eerste wee draagt in beide afbeeldingen een speer, en de ruiter op het paard dat de tweede wee voorstelt, vuurt een geweer af. Het onderscheid wordt duidelijk aangegeven in Openbaring hoofdstuk negen, want het was in de geschiedenis van de tweede wee dat buskruit werd uitgevonden en voor het eerst in de oorlogvoering werd gebruikt. In zijn commentaar op de verzen zeventien tot en met negentien van Openbaring hoofdstuk negen tekent Uriah Smith het volgende op:

„Het eerste deel van deze beschrijving kan betrekking hebben op het uiterlijk van deze ruiters. Vuur, als aanduiding van een kleur, staat voor rood, daar ‘zo rood als vuur’ een veelgebruikte uitdrukking is; jacint, of hyacint, voor blauw; en zwavel voor geel. En deze kleuren overheersten in hoge mate in de kleding van deze krijgers; zodat de beschrijving, volgens deze opvatting, nauwkeurig van toepassing zou zijn op het Turkse uniform, dat grotendeels samengesteld was uit rood, of scharlaken, blauw en geel. De koppen van de paarden waren van aanzien als leeuwenkoppen, om hun kracht, moed en felheid aan te duiden; terwijl het laatste deel van het vers ongetwijfeld betrekking heeft op het gebruik van buskruit en vuurwapens ten behoeve van de oorlog, die toen nog maar kort tevoren waren ingevoerd. Daar de Turken hun vuurwapens te paard afvuurden, zou het voor de verre toeschouwer schijnen dat het vuur, de rook en de zwavel uit de monden der paarden voortkwamen, zoals geïllustreerd door de bijgevoegde afbeelding.

“Met betrekking tot het gebruik van vuurwapens door de Turken in hun veldtocht tegen Constantinopel spreekt Elliott (*Horae Apocalypticae*, Vol. I, pp. 482–484) aldus:—‘Aan “het vuur en de rook en de zwavel”, aan de artillerie en de vuurwapens van Mahomet, was het doden van het derde deel der mensen, d.i. de verovering van Constantinopel, en dientengevolge de ondergang van het Griekse rijk, te danken. Elf honderd jaar en meer waren nu verstreken sinds haar stichting door Constantijn. In de loop daarvan hadden Goten, Hunnen, Avaren, Perzen, Bulgaren, Saracenen, Russen, en zelfs de Ottomaanse Turken zelf, hun vijandige aanvallen ondernomen of haar belegerd. Maar de vestingwerken waren voor hen onneembaar. Constantinopel bleef behouden, en daarmee het Griekse rijk. Vandaar de bezorgdheid van Sultan Mahomet om datgene te vinden wat de hinderpaal zou wegnemen. “Kunt gij een kanon gieten,” was zijn vraag aan de kanongieter die naar hem was overgelopen, “van een grootte toereikend om de muur van Constantinopel neer te slaan?” Daarop werd de gieterij te Adrianopel opgericht, de kanonnen gegoten, de artillerie gereedgemaakt, en het beleg begon.”

“Het verdient alleszins opmerking hoe Gibbon, steeds de onbewuste commentator op de apocalyptische profetie, dit nieuwe oorlogsmiddel op de voorgrond van zijn tafereel plaatst in

zijn welsprekende en treffende beschrijving van de laatste catastrofe van het Griekse rijk. Ter voorbereiding daarop geeft hij de geschiedenis van de recente uitvinding van buskruit, ‘dat mengsel van salpeter, zwavel en houtskool;’ verhaalt van het eerdere gebruik ervan door sultan Amurath, en ook, zoals reeds gezegd, van Mahomets gieterij van zwaardere kanonnen te Adrianopel; vervolgens beschrijft hij in het verloop van het beleg zelf hoe ‘de salvo’s van lansen en pijlen gepaard gingen met de rook, het geluid en het vuur van de musketten en het geschut;’ hoe ‘de lange linie van de Turkse artillerie tegen de muren was gericht, veertien batterijen die tegelijk donderden op de meest toegankelijke plaatsen;’ hoe ‘de versterkingen die eeuwenlang tegen vijandelijk geweld hadden standgehouden, aan alle zijden door het Ottomaanse geschut werden ontmanteld, vele bressen werden geslagen, en nabij de poort van St. Romanus vier torens met de grond gelijk gemaakt;’ hoe, terwijl ‘vanaf de linies, de galeien en de brug de Ottomaanse artillerie aan alle zijden donderde, het kamp en de stad, de Grieken en de Turken, gehuld waren in een wolk van rook, die slechts kon worden verdreven door de uiteindelijke verlossing of vernietiging van het Romeinse rijk;’ hoe ‘de dubbele muren door het geschut werden herleid tot een hoop puin;’ en hoe de Turken ten slotte, ‘oprijzend door de bressen,’ ‘Constantinopel onderwierpen, haar rijk omverwierpen en haar godsdienst in het stof vertrapten door de mohammedaanse veroveraars.’ Ik zeg: het verdient zeker opmerking hoe nadrukkelijk en treffend Gibbon de inname van de stad, en daarmee de ondergang van het rijk, toeschrijft aan de Ottomaanse artillerie. Want wat is dit anders dan een commentaar op de woorden van onze profetie? ‘Door deze drie werd het derde deel der mensen gedood, door het vuur, en door de rook, en door de zwavel, die uit hun monden uitging.’”

“VERS 18. Door deze drie werd het derde deel van de mensen gedood, door het vuur, en door de rook, en door de zwavel, die uit hun monden uitging. 19. Want hun macht is in hun mond, en in hun staarten; want hun staarten waren aan slangen gelijk, en hadden koppen, en daarmee brengen zij schade toe.’

„Deze verzen drukken het dodelijke effect uit van de nieuwe wijze van oorlogvoering die werd ingevoerd. Door middel van deze middelen,—buskruit, vuurwapens en kanonnen,—werd Constantinopel ten slotte overwonnen en in de handen van de Turken gegeven.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 510–514.

Wij zullen de studie van de derde wee in het volgende artikel voortzetten.

„Vannacht ontwaakte ik uit mijn slaap met een grote last op mijn geest. Ik bracht een boodschap aan onze broeders en zusters, en het was een boodschap van waarschuwing en onderricht betreffende het werk van sommigen die onjuiste theorieën voorstaan met betrekking tot de ontvangst van de Heilige Geest en Zijn werking door menselijke werktuigen heen.

Mij werd onderricht dat fanatisme, gelijk aan dat waarmee wij na het verstrijken van de tijd in 1844 werden geroepen te worden geconfronteerd, in de slotdagen van de boodschap opnieuw onder ons zou opkomen, en dat wij dit kwaad thans even beslist moesten tegengaan als wij het in onze vroege ervaringen hebben bestreden.

„Wij staan op de drempel van grote en plechtige gebeurtenissen. Profetieën worden vervuld. Vreemde en veelbewogen geschiedenis wordt opgetekend in de boeken des

hemels—gebeurtenissen waarvan verklaard is dat zij spoedig aan de grote dag van God zouden voorafgaan. Alles in de wereld verkeert in een onbestendige toestand. De volken zijn vertoornd, en grote voorbereidingen voor oorlog worden getroffen. Het ene volk smeedt plannen tegen het andere, en het ene koninkrijk tegen het andere. De grote dag van God nadert met grote snelheid. Maar hoewel de volken hun strijdkrachten verzamelen voor oorlog en bloedvergieten, is het bevel aan de engelen nog steeds van kracht, dat zij de vier winden vasthouden totdat de dienstknechten van God verzegeld zijn aan hun voorhoofden.” Selected Messages, boek 1, 221.